

— Много страхлива си станала! — упрекуваше я Орфей, след като дълго и безуспешно беше я молил да изкарат стадата нагоре в дола, дето дренките червенееха вече и кората на орехите започваше да се лющи.

— Дренки има и тук, а орехите още са зелени, — все повтаряше Дика, заплесната в нещо. „Не ще да признае, че е страхлива“, мислеше си Орфей.

Те млъкваха за момент.

— Искаш ли да идем при Синия вир да се измием? — не я оставяше той.

— Вода има и в реката, — отвърщаше тя все така занесена и като че ли малко сърдита.

С всеки ден тя ставаше по-плаха и по-чудновата. А привечер, преди още слънцето да беше паднало зад близките борови гори, над скалите отвъд реката се показваше майка ѝ, и също като да бяха се наговорили, продължително и настойчиво я викаше.

— Видиш ли? — казваше малко троснато и дяволито Дика, сякаш той беше виновен за всичко това. — Мама ме вика, трябва да се прибирам вече.

— Какво ще правиш толкоз рано в къщи? — гледаше я тъжно Орфей.

— Ех, — усмихваше се сдържано Дика, — няма да се свра от сега в къщи, но... ще паса овците там...

— Пък както искаш! — въздишаше дълбоко Орфей и се облягаше тежко на тоягата си. В тези моменти той забравяше всичко и му идеше да потъне в дън земята от мъка и отчаяние.

Един ден, като се препираха пак така, угнетени и двамата, Дика дигна светлите си очи, решена най-сетне да му каже онова, за което тя чакаше той сам да се досети: